

man tænker paa at yde Hjælp, en Hjælp, der ikke behøver at modtages som Almisse; for de mange, der sikkert i Vintrens Løb vil faa Brug for denne Hjælp, er ikke kommet i Nød ved egen Skyld.

Niels Petersen: I den Tale, som det ærede Medlem for København 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) i Fredags holdt her i Tinget, tog han bl. a. vort Statsskovbrug under kritisk Behandling, og i Forbindelse hermed afsagde han en absolut Fordømmelsesdom over Forholdene i Skovene ved Frederiksværk, Tisvilde Hegn og Adserbo Plantage. Hans Bemærkninger om Bestyrelsen af dansk Skovbrug i Almindelighed skal jeg ikke her komme ind paa, det vil være Landbrugsministerens Sag; det var jo ham, det ærede Medlem særlig henvendte sig til desangaaende. Men Forholdene ved Statsskovene i Frederiksværk-Kredsen vil det vel være naturligt, at jeg kommer ind paa efter den Anledning, det ærede Medlem har givet, og det var, som jeg før sagde, et meget stærkt Angreb, han rettede mod Ledelsen af disse Skove. Han erklærede, at disse Skove var i en skandaløs Forfatning, han paastod, at Træerne dræbes i umaadelige Masser, og at ingen af dem rigtig trives, fordi de staa hverandre for nær eller, som det ærede Medlem udtrykte det, overalt staa klistret op ad hverandre. Han sluttede sin Omtale af disse Skove med at udtale, at efter hans Mening var Tisvilde Hegn i Virkeligheden en Urskov. Jeg kunde ikke tænke mig, at det ærede Medlem vilde fremsætte et saa yoldsomt Angreb mod en bestemt Mand, imod Skovrider Heilmann, der har Ledelsen af disse Skove, naar ikke Angrebet helt igennem er sagligt underbygget.

Jeg følte mig i højeste Grad overrasket over dette Angreb, fordi jeg kender Skovrider Heilmann som en overordentlig samvittighedsfuld Mand, og fordi jeg altid og alle Vegne har hørt ham omtalt som en særdeles dygtig Forstmand. Adskillige af det ærede Medlems Paastande forekom mig helt urimelige. Naar han sagde, at Træerne staa for tæt op mod hverandre og i det hele ikke maatte staa tæt op mod hverandre, maa jeg bemærke, at man behøver ikke at være Forstmand for at vide, at hvis man vil have høje og slanke Træer, maa de i hvert Fald til en Begyndelse staa tæt op mod hverandre, det er først paa et senere Tidspunkt, Udtynding finder Sted. Naar det ærede Medlem derefter betegnede Tisvilde Hegn som en Urskov, maa jeg sige, at jeg tror

ikke, den Mængde Mennesker, der kommer derop i voksende Antal Aar efter Aar, har Indtryk af, at det er en Urskov. Jeg er ogsaa kommet der, og jeg maa sige, at det Indtryk har jeg aldrig faaet.

Men jeg er, hvad Skovbrug angaar, fuldstændig Lægmand, og det kunde ikke falde mig ind forleden at tage Ordet for en kort berigtigende Bemærkning efter det ærede Medlem, naar jeg savner det Kendskab til Sagen, som jeg først maatte skaffe mig. Jeg ønskede ikke at udtale mig derom, før jeg havde hørt en virkelig sagkyndig Mands Mening om Sagen, og jeg henvendte mig i den Anledning til Professor Oppermann ved Landbohøjskolen, en Mand, om hvis Sagkundskab ingen vil være i Tvivl, heller ikke det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds. Jeg beklager, at det ærede Medlem, saa vidt jeg ser, ikke er til Stede her i Salen; men han vil i hvert Fald, inden denne Debat slutter, faa Lejlighed til at se mine Udtalelser i stenografisk Referat. Jeg henvendte mig, som sagt, til Professor Oppermann, og jeg vil i Forbindelse dermed gøre den Bemærkning, at Professor Oppermann foruden at være en særlig sagkyndig Mand selv har en Villa i den paagældende Egn, nemlig i Lille Kregome; han har altsaa Lejlighed til at skaffe sig i hvert Fald et lige saa grundigt Kendskab til Skovene deroppe ved Selvsyn, som det ærede Medlem har haft paa Feriebesøg og paa de Besøg, han i det hele har aflagt deroppe. Professor Oppermann har i Dag tilstillet mig en Skrivelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse, den er ikke særlig lang, den lyder saaledes:

„Hr. Folketingsmand, Overretssagfører Niels Petersen.

Efter Deres Opfordring skal jeg udtale mig om det stærke Angreb, som Hr. Folketingsmand, cand. mag. Vilhelm Rasmussen i Tingets Møde den 15. ds. har rettet paa Driften af Tisvilde—Frederiksværk Skovdistrikt og Lystskovdistriktet.

Hvorledes en Mand, der kender Tisvilde Hegn og Adserbo Plantage, kan kalde Tilstanden skandaløs og fremstille Forholdene, som om der næsten intet blev hugget, forstaar jeg ikke. I denne mægtige Skovstrækning bliver der hugget mere end for 15—20 Aar siden som en Følge af, at der efterhaanden trænger til at hugges i den Urskov, tilsammen ca. 2,000 Tdr. Land, der 1875—1900 blev anlagt af den daværende Bestyrer, og samtidig fornyes den gamle Skov gradvis, saa vidt